

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľa: **M. T., S.**, so sídlom B., zastúpený **AK B.S.**, advokátska kancelária so sídlom B. proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky**, Kolárska č. 6, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 9. marca 2010, č. RP/15/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/15/2010 zo dňa 9. marca 2010 v časti týkajúcej sa výšky pokuty **m e n í** tak, že navrhovateľovi ukladá pokutu vo výške **300 €**.

V ostatných častiach rozhodnutie odporkyne **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ podal včas opravný prostriedok proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/15/2010 zo dňa 9. marca 2010, ktorým za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon

č. 308/2000 Z.z.) za to, že navrhovateľ dňa porušil povinnosť, keď neposkytol odporkyňi na základe jej vyžiadania súvislý záznam z vysielania programu „S.“ vysielaného dňa 16. októbra 2009 o cca X. hod., za čo odporkyňa uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 2000 €.

Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že listom č. 4350 z 26. októbra 2010, ktorý bol navrhovateľovi doručený dňa 13. novembra 2009 požiadala navrhovateľa, aby predložil súvislý záznam vysielania programu „S.“ zo 16. októbra 2009 o cca X. hod., pričom predmetný záznam z vysielania bol odporkyňi doručený dňa 2. decembra 2009 a neobsahoval logo televíznej stanice, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód. Následne dňa 22. decembra 2009 odporkyňa prijala rozhodnutie o začatí správneho konania a navrhovateľovi oznámila listom č. 24/2010 zo 4. januára 2010 č.k. 11-PLO/O-24/2010, že začala správne konanie pre možné porušenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň listom z 1. februára 2010 opätovne vyzvala navrhovateľa, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia, prípadne navrhol vykonať dôkazy podľa § 32 ods. 2 a 3 a § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku v konaní č. 11-PLO/O-24/2010 vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. za to, že neposkytol súvislý záznam z vysielania programu „S.“ vysielaného dňa 16. októbra 2009 o cca X. hod. a ktorý neobsahoval logo televíznej stanice, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód, ku ktorému sa navrhovateľ vyjadril tak, že dôvodom nedodania záznamu s požadovanými parametrami bola technická chyba, za ktorú sa ospravedlnil a že nešlo o zámer nedodať záznam a vzhľadom na charakter porušenia navrhol uložiť sankciu v dolnej hranici sadzby v súlade s rozhodovacou praxou, ako napríklad v konaní 287-PLO/O-4132/2009 zo 6. októbra 2010 vo výške 200 €. Odporkyňa konštatovala, že u právnických osôb ide o zodpovednosť za správny delikt, ktorý zakladá zásadne zodpovednosť objektívnu zodpovednosť a táto zásada platí aj v prípade konania podľa zákona č. 308/2000 Z.z. a že pri výške sankcie prihliadla odporkyňa najmä na to, že ide o závažný delikt, keď takýmto konaním znemožnil navrhovateľ odporkyňi posúdiť či monitorovaný program je v súlade s právnymi predpismi a vykonávať riadny dohľad nad vysielaním a že za takýto správny delikt už bol sankcionovaný viackrát (RP18/2007, RP52/2009, RP 68/2007...) a teda svojim konaním vedel, že môže ohroziť záujem chránený zákonom a ide o multiregionálneho vysielateľa.

Včas podaným opravným prostriedkom navrhovateľ uviedol, že žiada, aby súd rozhodnutie odporkyne RP/15/2010 z 9. marca 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal náhradu trov konania. Vytýkal že odporca ako správny orgán vydal nezákonné rozhodnutie v rozpore s princípmi právneho štátu a zákazu retroaktivity. Je toho názoru, že v rámci zásady zakotvenej v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s § 3 ods. 1 správneho poriadku, bolo povinnosťou správneho orgánu – odporkyne postupovať v súlade so zákonom a pri absencii právnej normy je vylúčené, aby si odporkyňa prisvojovala právomoc, ktorá prináleží výlučne zákonodarcovi. Namietal porušenie čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky ochrany pred retroaktivitou právnych účinkov v trestných veciach a možnosti aplikácie novelizovanej právnej normy, ku ktorej došlo od 15. decembra 2009, kedy sa zmenilo znenie § 16 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14. decembra 2009 na znenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15. decembra 2009. K podmienkam vedenia správneho konania a ich právnomu posúdeniu citoval odporca čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy SR, § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, § 3 ods. 1, 2, 3, 4, § 33 ods. 2, § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), § 246c ods. 1 § 250l, § 250j ods. 2 a 3 OSP. Namietal nesprávne použitie právnej normy, ktorá je účinná od 15. decembra 2009 pri neexistencii prechodných ustanovení v zákone a nemal byť trestaný a že postup a rozhodnutie je bez opory v práve a zároveň, že považuje výrok rozhodnutia za nezrozumiteľný, keďže sa odvoláva na dve právne úpravy a taktiež odporkyňa neúplne odôvodnila výšku udelenej sankcie a t nezákonnosť tejto časti rozhodnutia spôsobuje aj nezákonnosť celého rozhodnutia, ktoré bolo výsledkom nesprávnej právnej úvahy. Podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie predstavuje porušením základných zásad právneho štátu, najmä zásady právnej istoty, vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci, jeho nezrozumiteľnosti, neurčitosti, nedostatku dôvodov, ako nepreskúmateľné a nezákonné rozhodnutie a to aj s ohľadom na skutočnosť, že konanie predchádzajúce vydaniu rozhodnutia trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhovateľ žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/15/2010 zo dňa 9. marca 2010 zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

K podanému opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa uvádzajúc, že aj podľa § 16 písm. e/ zákona 308/2000 Z.z. platného do 14. decembra 2009 a aj podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2009 platného od 15. decembra 2009 bol navrhovateľ povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania v lehote 30 (do 14.12.2009), resp. 45 (od 15.12.2009) dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie ich predložiť rade

odporčyni). Uviedla, že riadne listom č. 24/2010 zo 4. januára 2010 oznámila navrhovateľovi začatie správneho konania a že bude postupovať podľa právneho predpisu účinného od 15. decembra 2009 a listom č. 871 z 8. februára 2010 vyzvala opätovne navrhovateľa, aby sa k veci vyjadril a navrhol dôkazy a listom č. 1263/2010 z 3. marca 2010 mu oznámila, že dňa 8. marca 2010 sa uskutoční vo veci 11-PLO/O-24/2010 ústne pojednávanie. Uviedla, že postupovala v súlade s § 3 ods. 2 správneho poriadku, keď dala navrhovateľovi možnosť sa k začatému konaniu vyjadriť a navrhnúť dôkazy a že konanie sa začalo v čase platnosti novej právnej úpravy, teda po 15. decembri 2009 a preto v súlade s § 46 správneho poriadku a že zmenou označenia § v právnom predpise nedošlo k zmene povinnosti navrhovateľa, ale len k zmene dĺžky trvania povinnosti navrhovateľa z 30 dní na 45 dní, kedy je povinný uchovávať záznam z vysielania v požadovanej kvalite. Podľa jej názoru informácia v zátvorke o pôvodnom znení použitého § 16 nemôže spôsobovať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť. Pokiaľ ide o porušenie čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky použila nový právny predpis vychádzala z ust. § 46 správneho poriadku, keďže správne konanie sa začalo po 15. decembri 2009, teda za účinnosti nového právneho predpisu. Navrhovateľ sa počas správneho konania (vo vyjadrení a aj počas ústneho pojednávania) sám priznal, že porušil zákon 308/2000 Z.z. tým, že nedodal požadovaný záznam v požadovanej kvalite (neobsahoval logo vysielateľa, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v svojom náleze č. 238/04 ozrejmil zákaz retroaktivity pôsobenia právnej normy do minulosti tak, že táto zásada znamená zákaz trestania subjektu za trestný čin spáchaný v čase, keď takéto konanie nebolo trestné podľa v tom čase platnej právnej normy, čo však nebol prípad navrhovateľa, ktorému táto povinnosť vyplývala aj z zákona platného do 14. decembra 2009 a preto je toho názoru, že princíp retroaktivity nebol porušený a odmieta špekulácie navrhovateľa. Ďalej uviedla, že pri udelení sankcie sa riadila, ktoré uviedla v rozhodnutí a záverečné zhrnutie kritérií je podľa nej len zhrnutím argumentov, ktorými sa pri určení výšky sankcie riadila. Dodaný záznam podľa jej názoru znemožnil posúdiť, či monitorovaný program bol v súlade s právnymi predpismi, čo znamenalo, že navrhovateľ sa mohol takýmto spôsobom účinne vyhnúť kontrole zo strany odporčyne. Podľa navrhovateľky rozhodnutie má všetky náležitosti dané § 47 správneho poriadku a nevykazuje ani formálne a ani logické nedostatky a preto žiadala aby súd podľa § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporčyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal

napadnuté rozhodnutie podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. a to v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku.

Po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporkyne č. 11-PLO/O-24/2010 ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po ich vypočutí na pojednávaní súdu dňa 20. septembra 2010 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je čiastočne dôvodný.

V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ bol v súlade s právnymi predpismi platnými do 14. decembra 2009 a zákonom určenej 30 dňovej lehoty požiadaný, aby odporkyni predložil súvislý záznam z vysielania programu „S.“ vysielaného dňa 16. októbra 2009, pričom tento záznam predložil odporkyni dňa 2. decembra 2009. Navrhovateľom predložený záznam aj podľa vyjadrenia navrhovateľa a aj podľa odporkyne neobsahoval logo televíznej stanice, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód. Dňa 22. decembra 2009 odporkyňa prijala na svojom zasadnutí rozhodnutie o začatí správneho konania a navrhovateľovi oznámila listom č. 24/2010 zo 4. januára 2010 č.k. 11-PLO/O-24/2010, že začala správne konanie pre možné porušenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň listom z 1. februára 2010 opätovne vyzvala navrhovateľa, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia, prípadne navrhol vykonať dôkazy podľa § 32 ods. 2 a 3 a § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. za to, že neposkytol súvislý záznam z vysielania programu „S.“ vysielaného dňa 16. októbra 2009 o cca X. hod.

Podľa § 5 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14. decembra 2009 do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14. decembra 2009 vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15. decembra 2009 vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa

ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 67 ods. 2 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z v znení účinnom do 14. decembra 2009 rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 165 eur do 6638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1659 eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 5 ods. 1 písm. m/].

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z v znení účinnom od 15. decembra 2009 rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165 eur do 6638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1659 eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Pri právnej kvalifikácii daného skutku vychádzal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15. decembra 2009, a to z dôvodov, že konanie o porušení predpisov navrhovateľom v súvislosti s nedodaním záznamu sa začalo až po 15. decembri 2009, pričom navrhovateľovi nepochybne povinnosť predložiť odporkyni súvislý záznam z vysielania vyplývala, aj pred 14. decembrom 2009 a aj po tomto dni. Povinnosti vysielateľa sa zmenila iba v tom, že, že od 15. decembra 2009 je povinný uchovávať súvislý záznam z vysielania po dobu 45 dní namiesto dovtedajších 30 dní.

Navrhovateľovi bolo v súlade s všeobecným podpisom o správnom konaní oznámené začatie konania s možnosťou, aby sa vo veci vyjadril a to aj opakovane a bol prítomný aj na ústnom pojednávaní pred prijatím samotného rozhodnutia. Je teda nepochybné, že nebol na svojich právach účastníka správneho konania v prejednávanej veci č. 11-PLO/O-24-2010 ukrátený. Odporkynou vydané rozhodnutie spĺňa všetky formálne a obsahové náležitosti, aby mohlo byť považované za zákonné. V konaní bol použitý správny právny predpis, teda ten, ktorý platil v čase začatia správneho konania.

Pokiaľ ide o samotnú retroaktivitu, ktorej neprípustnosti sa dovoľával navrhovateľ, tak v tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko aj pred 14. decembrom a aj neskôr mal navrhovateľ povinnosť, predložiť na požiadanie odporkyni

súvislý záznam z vysielania a za porušenie tejto povinnosti či už pred, alebo po 14. decembri 2009 mu hrozila rovnaká sankcia, a to pokuta vo výške od 165 Euro do 6659 Euro.

Najvyšší súd analyzoval aj obsah predloženého záznamu z vysielania a dospel k záveru, že ide o program s názvom „S.“, ktorý bol posúdiac jeho obsah, odvysielaný dva dni po zápase Slovenská republika – Poľsko, tak ako to vyplýva aj z úvodného slova moderátorky programu, pani E. V., pričom tento futbalový zápas sa uskutočnil dňa 14. októbra 2009 v Chorzowe. Nepochybne však navrhovateľom predložený záznam neobsahoval logo vysielateľa, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód, ktorý by preukazoval, že bol predložený súvislý záznam z vysielania predmetného programu. V konaní však odporkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by navrhovateľ nepredložil súvislý záznam z požadovaného vysielania a za toto ani sankciu neukladal, ale sankciu uložila za to, že predložený záznam neobsahoval logo vysielateľa, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód.

Na podklade uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v tomto prípade boli zákonné podmienky nepredloženia súvislého záznamu z vysielania naplnené a to v rozsahu, že predložený záznam z vysielania neobsahoval logo vysielateľa, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód. V konaní však nebolo preukázané, že by navrhovateľ neposkytol celý záznam z vysielania predmetného programu „S.“. Súd preto na uvedené skutočnosti prihliadol najmä pri stanovení výšky pokuty. V tomto prípade bola odporkyňou určená výška pokuty 2000 €, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporkyňa dôvodila rozhodnutiami, ktoré už vydala za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14. decembra 2009 a ktoré boli uložené navrhovateľovi za porušenie jej povinnosti predložiť súvislý záznam z vysielania. Uvedené rozhodnutia však neboli súčasťou administratívneho spisu, súd sa preto s nimi nemohol oboznámiť a vyhodnotiť.

Poukazujúc na zistené skutočnosti, najmä, že nebolo preukázané, že by navrhovateľ úmyselne nechcel predložiť súvislý záznam z vysielania, čo nepreukázala ani odporkyňa, okrem toho, že záznam neobsahoval povinné označenie logom vysielateľa, piktogram vekovej vhodnosti a časový riadiaci kód. Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že sa nestotožňuje s výškou uloženej pokuty a pokutu uloženú napadnutým rozhodnutím vo výške 2000 € považoval za neprimerane vysokú. Je pravdou, že výška uloženej pokuty závisí od

správneho uváženia správneho orgánu, ale správny orgán musí prihliadnuť aj na charakter porušenia právneho predpisu a jeho následky.

Poukazujúc na uvedené senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v časti výroku o uložení pokuty podľa § 250q ods. 2 veta druhá OSP v spojení s § 250j ods. 5 OSP zmení vo výške uvedenej pokuty na 300 €. Zmenená výška pokuty zodpovedá podľa názoru senátu charakteru a závažnosti porušenej povinnosti.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP, tak, že nepriznal náhradu trov konania navrhovateľovi, pretože bol v konaní úspešný iba čiastočne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská